

- [Zodiak](#)

Ett ställningstagande för rätten att vilja ha allt

Liisa Penttis nya verk undersöker gränser och språkets förkroppsligande. Bild: Uupi Tirronen

Dansrecension Sonja Mäkelä Premium

22.3.2019 15:03

22

reaktioner

I koreografen Liisa Penttis nya verk porträtterar Sonja Ahlfors berörande den osäkerhet man kan känna när det gäller att ta för sig.

Hauraat silmät – Fragile eyes.

Koncept och regi: Liisa Pentti. Ljus: Meri Ekola. Ljud: Jouni Tauriainen. Dräkter: Ingvill Fossheim. Scenografi: Fabian Nyberg. Dramaturgi: Titta Halinen.

På scenen: Sonja Ahlfors, Bo Madvig, Marlon Moilanen, Pinja Poropudas, Klara Wenner Tångring, Joanna Wingren.

Zodiak 21.3

Koreografen **Liisa Penttis** nya verk *Hauraat silmät – Fragile eyes* börjar med en darrning och går via spasmiska explosioner till harmoni och kraft: en klar och tacksam dramaturgisk båge. De sex kropparna som under den första delen skakar i varsin egen värld, till synes oberoende av och ovetande om varandra agerar slutligen individuellt i samlad trupp, med stark individualitet.

Maskulina och feminina kroppar uttrycker samma ord, lånar av varandra, rör sig på liknande sätt. På scenen är hälften dansare och hälften skådespelare – Blaue Frau-duon **Sonja Ahlfors** och **Joanna Wingren** tillsammans med **Klara Wenner Tångring**, samt **Bo Madvig**, **Marlon Moilanen** och **Pinja Poropudas** – men skillnaden i uttryckssätt är förvånansvärt liten. Alla bidrar också till verkets verbala delar, som blandar svenska, finska och engelska.

Inledningen är enerverande lång och långsam – hur länge ska de rulla omkring på golvet i slow motion – men effekten blir desto starkare då tempot sedan stiger och kaos utbryter. Partierna med enkla synkroniserade dansrörelser känns som en lättnad, och jag inser att jag ofta längtar efter det man kunde kalla "vanlig" dans i nutidsdansens uppspjälkade estetik. Så skönt det är att se armar och ben i harmonisk flow i denna splittrade tid!

Medusas skratt, igen

Liisa Penttis verk har inspirerats av den franska filosofen **Hélène Cixous** idé om ett kvinnligt skrivande, presenterad i essän *Medusas skratt* (1975). Det är intressant att hennes tankar fått ny aktualitet just nu; också regissören och dramatikern **Saara Turunen** utgår delvis från samma essä i sin pjäs *Medusan huone* som går på Q-teatern i vår.

Slutligen blir verket ett ställningstagande för att ta plats, för rätten att vilja ha allt. Ahlfors porträtterar berörande den osäkerhet man kan känna när det gäller att ta för sig: hon klarar inte av att stadigt och säkert säga att hon vill ha allt, utan pendlar mellan gälla försiktiga trudelutter och aggressiva skrik. Den verkliga styrkan finns någonstans mellan dessa två extremer.

Det är skönt att verket mot slutet öppnar upp sig mot publiken efter den rätt inåtvända, avlägsna första halvan. Som publik vill jag gärna bli sedd och inkluderad för att bli berörd och engagerad. Effekten är häftig då alla sex kommer riktigt nära: då känner jag att de menar allvar.

[Sonja Mäkelä](#) Teaterkritiker